

Helytállok híven harminc hosszú éve,
veszendő őr, szabadság harcosa.
Tusázok győzelmet nem is remélve,
tudtam, hogy épen nem jutok haza.

Örködtem éjjel-nappal, míg a társak
szunnyadtak sátrukban seregesen –
(ébren tartott e hősi hortyogás vad
zaja, ha már-már leragadt szemem).

Gyakran elért az unalom az éjben,
s – csak bolond nem fél – féltem is kicsit;
ezt hogy elűzzem, nosza fütyörésztem
egy gúnyköltemény pimasz rímeit.

Igen, fegyver a kézben, ébren álltam,
s ha jött osonva gyanus jó barát,
jól céloztam, és átjárta vidáman
forró, tűzforró golyóm a hasát.

Eközben persze megesett a harcban,
hogy olykor egy ilyen galád alak
szintén nagyon jól lőtt – minek tagadjam:
száz sebem tátong – vérem elapad.

Egy őrhely megürült! – Száz sebtől vérzek –
a halott helyét betöltik tizen –
veretlen hullok, fegyvereim épek,
nem törtek össze – csupán a szívem.

EÖRSI ISTVÁN